

NEMZETKÖZI MEGBESZÉLÉS A KÖNYVTÁROS, INFORMÁCIÓS ÉS LEVÉLTÁROS SZAKEMBERKÉPZÉS KÖZÖS PROBLÉMÁIRÓL. – 1980. december 12–13-án *Frankfurtban* három nemzetközi szervezet, a FID, az IFLA és az ICA – (a levéltárosok nemzetközi szervezete) – oktatással és képzéssel foglalkozó szekciói, ill. bizottságai együttes megbeszélést tartottak, melynek célja a könyvtárosok, az információs szakemberek és levéltárosok képzésével kapcsolatos közös tervek, erőfeszítések és teendők megvitatása volt.

A megbeszélésen – amelyen az Unesco illetékes osztályának vezetője *Kenneth Roberts* és a FID főtitkára *Kenneth Brown* is részt vett – a három szervezet részéről beszámolók hangzottak el arról, hogy eddig az együttműködésnek milyen formái alakultak ki.

Az eddigi tapasztalatok és különösen az egyes oktatási intézmények tanterveinek, oktatási céljainak, oktatási módszereinek összehasonlítása alapján megállapítható, hogy a könyvtáros-, információs szakember, ill. informatikus és levéltárosképzés intézményeiben az egyes szinteken folyó oktatás – különösen tartalmilag – igen sok közös vonást mutat, ami felveti a háromféle képzés integrálásának szükségességét.

Kenneth Roberts az Unesco részéről kívánatosnak tartotta, hogy 1983-ban nemzetközi szimpozion üljön össze, amely megtárgyalhatná a könyvtáros-, informatikus- és levéltárosképzés integrációjának lehetőségeit és meghatározná a három nemzetközi szervezet együttműködésének módjait. Az Unesco úgy tervezi, hogy 1981–1982-ben elkészíteti a megtárgyalandó dokumentumokat és megszervezi az előkészítő értekezletet. A tervezettel kapcsolatos vita során a fejlődő országok képviselői kifejtették, hogy számukra – lehetőségeiket és szükségleteiket figyelembe véve – az integrált képzés az egyedüli járható út.

Felvettem, hogy az előkészítés regionális megbeszélések formájában történjék, így alkalom nyílna valamennyi ország álláspontjának megismerésére. Ezt a javaslatot mind az Unesco, mind a FID, az IFLA és az ICA képviselői támogatták.

Az integrált képzés lehetőségeinek megteremtése érdekében *Paul Wasserman* professzor, a FID/ET elnöke felajánlotta, hogy az információs szakemberek oktatásának általa szerkesztett hirdójában (ism. BALÁZS Sándor *Könyvtári Figyelő* 1980. 2.sz. 218–220.p.) helyet ad a könyvtáros- és levéltárosképzés programjaira vonatkozó hirdásoknak is és annak a *Clearing-house*-nak nevezett intézménynek, amely a marylandi egyetem School of Library and Information Services szakán működik, gyűjti, hozzáférhetővé teszi az információs szakemberképzés egyetemi tanterveit, programjait, szolgáltatásait és kiterjeszti a könyvtáros- és levéltárosképzés programjaira is.

Több felszólaló a három képzés integrálásának szükségessége mellett azt is hangsúlyozta, hogy a három szervezet együttműködése a felhasználók felvilágosítása szempontjából is igen lényeges.

A felhasználók, olvasók, olvasási és tájékoztatói szokások megismerése érdekében az IFLA előterjesztéseket tesz az olvasók és felhasználók tanulmányozása metodikájának kidolgozása érdekében. Az Unesco által támogatott kutatások közé tartozik a kisgyerme-

kek olvasáslélektani vizsgálata és a könyvtárhasználatra való nevelés metodikájának tanulmányozása. Ami általában a három ágazatot közösen érdeklő koordinált nemzetközi kutatást illeti, nem sok eredményt lehet eddig felmutatni. Meg kell azonban említeni, hogy a *Könyvtári Figyelő könyvtárosképzéssel foglalkozó tematikus száma* (1980/2.) komoly érdeklődést keltett.

Megoldatlan kérdés az oktatási és kutatással foglalkozó intézmények nemzetközi integrált számbavétele is. A FID ilyen jellegű összeállításai elavultak, és az IFLA által kezdeményezett oktatási intézmény- és programszámbavétel eddig sok eredményt nem mutat. A regionális elvek szerint kijelölt megbízottak feladata lenne ez a mindenképpen hasznos számbavétel. A kérdőíveket az IFLA illetékes szekciója szerkesztette meg, de talán jellemző, hogy Magyarországra tudomásunk szerint ez a kérdőív sehova sem jutott el. Szóba kerültek a tantervek fejlesztésére kidolgozott Unesco–UNISIST és IFLA irányelvek, s megállapították, hogy az integrált képzés szempontjait érvényesítő irányelvek kidolgozására volna szükség.

A felvetett problémák megoldására az értekezlet elhatározta, hogy a három szervezet küldjön ki egy hattagú állandó munkabizottságot a kooperációs program részletes kidolgozására. A magyar könyvtáros és információs szakemberképzés mai helyzetében – úgy gondolom – éber figyelemmel kell kísérni a fejleményeket, és az eddig gyakran személyekre szabott – jó néhány egyéni vonást tartalmazó – megoldás helyett talán nem ártana idejében *alkalmazni* azt, amit *gazdag tapasztalatokkal* rendelkező, megfelelő társadalmi megbecsülésben részesülő kollégáink másutt helyesnek és célszerűnek tartanak.

SZENTMIHÁLYI JÁNOS

A SVÁJCI JÁTÉKTÁRAK egyesületbe tömörültek. Az országban jelenleg 30 „független” (jórészt a szülők adományából fenntartott) játéktár és 43 könyvtári „játéksarok” működik. Az 1980 márciusában megalakult egyesület 40 intézményt fog össze.

(Nachrichten VSB/SVD. 1980. 4.no.)

SZTRÁJKBA LÉPTEK a youngstowni (Ohio) Városi Könyvtár s a hozzá tartozó megyei hálózat dolgozói, bérkövetelések miatt. A könyvtárosok érdekképviseleti szervével gyorsabban megegyezett a város, az adminisztratív és technikai személyzet azonban 3 hónapig sztrájkolt, amíg létrejött a 3 évre szóló új kollektív szerződés. Ezalatt zárva volt a könyvtár, csak a telefonos tájékoztató szolgálat működött. Ez volt „a könyvtártörténet leghosszabb sztrájkja”.

(Library Journal, 1980. szept. 1.)